

গতিকে আপুনি যাক সমস্যা বুলি কয়, সেইবোৰ গুৰুত্বপূৰ্ণ; সেইবোৰ সেই দিনলৈকে গুৰুত্বপূৰ্ণ যেতিয়ালৈকে সেইবোৰ গুৰুত্বপূৰ্ণ নহয়। আৰু যিদিনা সিহঁতৰ কোনো গুৰুত্ব নাই সেইদিনাই আপুনি নিজেই তেওঁলোকৰ কাৰণ আৰু কাৰণবোৰ ধ্বংস কৰাত সফল হয়। আৰু সমস্যাবোৰ ধ্বংস কৰাটো আপোনাৰ ইচ্ছাশক্তিত সৈতে সম্পূৰ্ণৰূপে সম্পৰ্কিত, আপোনাৰ জীৱনৰ ভৌতিক বিমানত আপোনাৰ ইচ্ছাশক্তিত শক্তি হৰাস কৰাৰ সামৰ্থ্যৰ সৈতে।

আৰু নতুন নিৰ্দেশনাত আটাইতকৈ গুপ্ত কথাটো হ'ল যে মানুহৰ ইচ্ছা অতীতত যি আছিল সেয়া নহয়। অতীতত, প্ৰাচীন জাতিত, মানুহৰ ইচ্ছা তেওঁৰ স্বাৰ্থপৰ আকাংক্ষাৰ পোনপটীয়া উৎপাদন আছিল, আনহাতে ভৱিষ্যতে, মানুহৰ ইচ্ছা হৈছে তেওঁৰ দুখ-কষ্ট আৰু অন্ধাৰ ইচ্ছাৰ মাজৰ সংঘাতৰ ফল যি দুখ-কষ্টৰ পৰিস্থিতি প্ৰতিষ্ঠা কৰে।

আৰু যেতিয়া মানুহে নিজৰ ভিতৰত, এই দুখ-কষ্টৰ সীমা বা সীমাৰ প্ৰয়োজনীয়তা উপলব্ধি কৰিবলৈ পৰ্যাপ্ত কষ্ট পাইছে, তেতিয়া তেওঁ এই শক্তি নিজৰ ভিতৰত নমাই আনে যি তেওঁৰ নিজৰ ইচ্ছা হৈ পৰে আৰু সেই মুহূৰ্তত, মানুহে অন্ধাৰ ইচ্ছাৰ পৰা লাভান্বিত হয় আৰু সেই মুহূৰ্তত তেওঁ সকলো পৰিস্থিতি ধ্বংস কৰিব পাৰে যিবোৰে অতীতত তেওঁৰ ভিতৰত সমস্যা সৃষ্টি কৰিবলৈ সেৱা আগবঢ়াইছিল।

মই আপোনাক পৰামৰ্শ দিওঁ যে আপোনাৰ জীৱনৰ সকলো সমস্যা তেওঁলোকৰ সকলো দিশত, তেওঁলোকৰ সকলো পৰিস্থিতিত, আপোনাৰ ভিতৰত উচ্চতৰ বুদ্ধিমত্তাৰ দ্বাৰা সৃষ্টি কৰা হয়। আপোনাৰ বিৱৰ্তনৰ বাবে, কাইলৈৰ পুৰুষৰ বাবে, এই খেলটো বন্ধ হ'ব লাগিব; তেওঁৰ ভিতৰৰ বুদ্ধিমত্তা, যি ইচ্ছাশক্তিতেওঁ নাজানে, তেওঁ নিজকে ভাৰসাম্য ৰাখিব লাগিব, যাতে কোনো সময়ত, তেওঁৰ বৰ্ধিত জীৱনত, তেওঁৰ চেতনাৰ জীৱনত, তেওঁ তেওঁৰ মনৰ ওপৰত অন্ধাৰ শক্তি শূন্যলৈ হৰাস কৰিবলৈ আহে।

আৰু যেতিয়া মানুহৰ পৰ্যাপ্ত স্বেচ্ছামূলক শক্তি, প্ৰকৃত ইচ্ছাশক্তি থাকে, তেতিয়া তেওঁ তেওঁৰ মনৰ ওপৰত অন্ধাৰ শক্তি শূন্যলৈ হৰাস কৰিবলৈ সক্ষম হয়, আৰু তেতিয়াই মানুহ চুপাৰমেন হয়।

এই ব্যাখ্যাৰ পৰিকাঠামোৰ ভিতৰত, আমি সমস্যাবোৰৰ পৰিঘটনাটো চাব পাৰোঁ, ইয়াক এক উচ্চ স্তৰৰ বুজাবুজিলৈ লৈ যাব পাৰোঁ, এই অৰ্থত যে আমি এই অভিজ্ঞতাৰ পৰা আঁতৰাব পাৰোঁ, সুযোগৰ কাৰক, নিজকে এই কথাত নিৰ্দেশ দিব পাৰোঁ যে এই অভিজ্ঞতাত, আমাৰ অভাৱ আছিল আমাৰ প্ৰকৃত ইচ্ছা কঢ়িয়াই নিয়াত বাধা দিয়া দুখ-কষ্টৰ দ্বাৰা উৎপন্ন বুদ্ধিমত্তা, কিয়নো আকৌ এবাৰ আমাৰ ইচ্ছা অন্ধাৰ আৰু অন্ধাৰ মাজৰ সংঘাতৰ ফল হোৱা নাছিল।

আৰু মানুহে আজি গ্ৰহণ কৰা এই নিৰ্দেশনা পৃথিৱীত সম্পূৰ্ণনতুন, কিয়নো ইয়াৰ আগতে কেতিয়াও এজন মানুহে পৃথিৱীত আৰম্ভণি হিচাপে কোনো আদেশৰ পৰিকাঠামোৰ ভিতৰত মানুহৰ মনৰ আৱেগৰ ওপৰত অন্ধাৰ শক্তি সম্পূৰ্ণৰূপে ধ্বংস কৰিবলৈ সক্ষম হোৱা নাছিল, বা বিচৰা নাছিল।

আৰু এই অভিজ্ঞতাত সিদ্ধান্ত লোৱা হৈছিল যে, মানুহৰ অন্ধাৰ আৱেগৰ পৰা নিজকে মুক্ত কৰিবলৈ, মানুহে অন্ধাৰ আৱেগক স্থায়ীভাৱে পাৰ কৰিব লাগিব, যাতে ফিউজৰ জৰিয়তে অন্ধাৰ আৱেগক ৰূপান্তৰিত কৰিব পৰা যায়। আৰু যেতিয়া অন্ধাৰ আৱেগ কমি গৈছিল, তেতিয়া মানুহ আৰু নশ্বৰ নাছিল, কিন্তু অমৰ আছিল। আৰু যেতিয়া মানুহ অমৰৰ ক্ষেত্ৰত থাকে, তেতিয়া তেওঁ অন্ধাৰ নিয়মৰ অধীন নহয়, কিয়নো তেওঁ নিজেই অন্ধাৰ।

আপোনাৰ জীৱনৰ এদিন সমস্যাবোৰ সম্পূৰ্ণৰূপে বন্ধ কৰিব লাগিব, নিশ্চয় কৰিব লাগিব, ধ্বংস কৰিব লাগিব, শিলা ল'বলৈ বাধা দিব লাগিব।

আৰু আপোনাৰ দৈনুদিন অভিজ্ঞতাৰ নিৰন্তৰ অভিব্যক্তিত, য'ত সমস্যাউদ্ভৱ হয়, বাওঁ আৰু সোঁ, এক অচেতন সত্যতাৰ সন্দৰ্ভত, অচেতন পুৰুষ, অন্ধাৰ বাবে এক অতি বিশাল ভূখণ্ড আছে য'ত আপুনি, এজন ব্যক্তি হিচাপে, লগতে এটা মনৰ অধিকাৰী, লগতে ইচ্ছাৰ অধিকাৰী, প্ৰেম আৰু বুদ্ধিমত্তাৰ অধিকাৰী, আপুনি কোনো সময়ত উপলব্ধি কৰিবলৈ বাধ্য হয় যে ওপৰৰ পৰা শক্তি বাস্তৱতাৰ উপ-বিমানলৈ নামি আহিব লাগিব আৰু এবাৰ আৰু এবাৰভাঙিব লাগিব। সকলোবোৰ, অন্তিম ধৰণে, কৰ্মৰ শৃংখলা।

মানুহে আৰু কষ্ট পাব নালাগে, মানুহে আৰু কষ্ট পাব নালাগে, কিন্তু মানুহে, যি আৰু কষ্ট নাপাব, তেওঁৰ আৰু অন্ধাৰ মাজত থাকিব লগা সংঘৰ্ষত আগতীয়াকৈ ভুগিব। আৰু তেওঁৰ দৈনুদিন বাস্তৱত এই প্ৰকাশেই তেওঁ মই জনা কথাবোৰ অনুভৱ কৰিব।

আৰু যিসকলে মই জনা অভিজ্ঞতা লাভ কৰিছে, তেওঁলোকে মই যি জানো বুজি পাইছে আৰু উপলব্ধি কৰিছে যে তেওঁলোকে যি বুজি পাইছে সেয়া নিখুঁত। কিয়নো কাইলৈৰ মানুহ এতিয়া পঞ্চম দৌৰৰ নহয়, আৰু পঞ্চম দৌৰত প্ৰযোজ্য অন্ধাৰ নিয়মবোৰ তেওঁৰ বাবে আৰু প্ৰযোজ্য নহ'ব। গতিকে কাইলৈৰ মানুহজনে বুঢ়া সম্পূৰ্ণ বেলেগ ধৰণে জীৱনটো বুজিব লাগিব।

আৰু যেতিয়া মই কওঁ যে কাইলৈৰ মানুহজনে বুঢ়া মানুহৰ পৰা সম্পূৰ্ণ বেলেগ, সম্পূৰ্ণ নতুন ধৰণে জীৱনটো বুজিব লাগিব, মই ঠিক এইটো বুজাইছোঁ। যাতে এপ্ৰেইন্টছশ্বিপত, পৰিৱৰ্তনৰ সময়ত, আজিৰ মানুহজনে পিছলৈ ঘূৰি নাচাবলৈ শিকিব লাগিব, বা বিভিন্ন ক্ষেত্ৰত, কাইলৈৰ মানুহজনে বুঢ়া মানুহজনৰ ফালে ঘূৰি নাচাবলৈ শিকিব লাগিব।

কাইলৈৰ মানুহে কাইলৈৰ জীৱন যাপন কৰিবলৈ শিকিব লাগিব, আজি, আৰু তেওঁৰ জীৱন আৰু জীয়াই থাকিব নালাগে, আজি, তেওঁৰ কালিৰ স্বভাৱৰ ওপৰত আধাৰিত কৰি। আৰু এই অৱস্থাটো পৰম আৰু কাইলৈৰ মানুহজনে জীয়াই থাকিব। আৰু কাইলৈৰ পুৰুষসকলে, যিসকলে এই পৰিস্থিতিবোৰ জীয়াই থাকিব আৰু এই নতুন পৰিস্থিতিবোৰৰ আইনবোৰ বুজি পাইছে, তেওঁলোকৰ ভৌতিক বিষয়টো অমৰ কৰি ৰখাৰ ক্ষমতা থাকিব।

যদি আপোনাৰ সেইবোৰ ধ্বংস কৰাৰ দৃষ্টি আছে, আপোনাৰ ইতিমধ্যে সেইবোৰ অতিক্ৰম কৰাৰ দৃষ্টি আছে। যদি আপোনাৰ ইতিমধ্যে সেইবোৰ ধ্বংস কৰাৰ দৃষ্টি আছে, আপোনাৰ নিজৰ প্ৰকৃতি অতিক্ৰম কৰাৰ দৃষ্টি আছে। কিন্তু প্ৰথমে আপুনি ভিতৰলৈ যাব লাগিব, কিয়নো এই দৃষ্টি এক মানসিক দৃষ্টি নহয়, এই দৃষ্টি হৈছে আপোনাৰ ভিতৰত এক শক্তিশালী উপলব্ধি, আপোনাৰ ভিতৰত অন্ধক্লেদিক, যাৰ ফলস্বৰূপে, আপোনাৰ জীৱনৰ কোনো সময়ত, আপুনি পুৰণি জীৱনৰ অসাৰতা উপলব্ধি কৰিছে।

আৰু এবাৰ আপুনি পুৰণি জীৱনশৈলীৰ অসাৰতা উপলব্ধি কৰাৰ পিছত, আপুনি মোৰ দৰে হ'ব, অকলশৰীয়া, কেৱল অন্ধমাত একেই অন্ধা থকা লোকসকলৰ সৈতে সম্পৰ্কিত, আৰু যিকোনো পৰিস্থিতিৰ বাবে সাজু, অৰ্থাৎ যিকোনো কম্পন প্ৰাপ্ত কৰিবলৈ সাজু, যি অদৃশ্য শক্তিৰ সৈতে সম্পৰ্ক আৰু কাম কৰাৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় শক্তি নিজে জাগ্ৰত কৰিব লাগিব।

গতিকে আজিৰ সমস্যাবোৰ, প্ৰতিদিনৰ সমস্যাবোৰ, আপুনি কল্পনা কৰিব পৰাতকৈ বহুত ডাঙৰ, কিন্তু যদি আপুনি নতুন আইনবোৰ নাজানে তেন্তে সেইবোৰ ডাঙৰ।

যদি আপুনি নতুন আইনবোৰ নাজানে যিবোৰ এতিয়া গুৰুত্বপূৰ্ণ নহয়, সেইবোৰগুৰুত্বপূৰ্ণ নহয়, সেইবোৰ কেৱল এটা জোয়াল, এক উপদ্ৰৱ, আপোনাৰ বাকী জীৱনৰ সৈতে জীয়াই থকাৰ বাবে।

কিন্তু যদি আপুনি নতুন আইনবোৰ জানে আৰু নতুন আইন প্ৰয়োগ কৰে, আপুনি আপোনাৰ চাৰিওফালে জীৱন নিৰ্মাণ কৰাৰ ধৰণটো আৰু অলপ অলপ কৈ ধ্বংস কৰিব, আপুনি সম্পূৰ্ণনতুন জীৱন যাপন কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিব, মই নতুন নকওঁ, কিয়নো এটা নতুন জীৱন আৰু এটা সম্পূৰ্ণ নতুন জীৱনৰ মাজত পাৰ্থক্য আছে। এটা নতুন জীৱন হৈছে পুৰণি জীৱনত সলনি হোৱা জীৱন। এটা সম্পূৰ্ণ নতুন জীৱন হৈছে এনে এক জীৱন যাৰ পুৰণি জীৱনৰ সৈতে কোনো সম্পৰ্ক নাই।

আৰু যেতিয়া মানুহে এটা সম্পূৰ্ণ নতুন জীৱন যাপন কৰে, তেওঁ নতুন জীৱনৰ সদস্য হ'বলৈ অক্ষম হয়, কিয়নো দুয়োটাৰ মাজত ৰূপৰ পাৰ্থক্যৰ ভ্ৰম পুৰণি জীৱনৰ দৰে, নতুন জীৱনৰ বাবেও মহান।

কিন্তু যেতিয়া মানুহে সম্পূৰ্ণ নতুন জীৱন যাপন কৰে, তেওঁ সম্পূৰ্ণৰূপে আন এটা সময়ত থাকে, আৰু তেওঁৰ বাহিৰে আন একো কৰাৰ অধিকাৰ নাই।

আৰু যেতিয়া মানুহে অনুভৱ কৰে যে তেওঁৰ নিজৰ বাহিৰে আন একো অধিকাৰ নাই, তেওঁ সম্পূৰ্ণ নতুন জীৱনৰ পৰম পৰিস্থিতিউপলব্ধি কৰে, আৰু বুদ্ধিমত্তা আৰু বুদ্ধিৰ জৰিয়তে নহয় যে তেওঁ এই জীৱনটো জীয়াই থাকিব পাৰে আৰু ইয়াক বুজিব পাৰে, এইটো তেওঁৰ ভিতৰৰ কম্পনৰ জৰিয়তে, যি তেওঁৰ মন, তেওঁৰ আৱেগ, তেওঁৰ গুৰুত্বপূৰ্ণ আৰু তেওঁৰ সামগ্ৰী সংগঠিত কৰে।

এটা সম্পূৰ্ণ নতুন জীৱন হৈছে এক সম্পূৰ্ণ নতুন জীৱন, ই হৈছে এক জীৱন যি আপোনাৰ নহয়, ই হৈছে এক জীৱন যি হৈছে প্ৰক্ৰিয়া, সেইটো হৈছে আপোনাৰ ভিতৰৰ শক্তিত প্ৰকাশ, ইয়াক প্ৰাপ্ত কৰাৰ বাবে আপোনাৰ ভিতৰৰ শক্তিত দ্বাৰা নিৰ্ধাৰণ কৰা। সম্পূৰ্ণ নতুন জীৱনত, অহংকাৰ দেখা নাযায়, বা কম আৰু কম দেখা নাযায়; সম্পূৰ্ণ নতুন জীৱনত, ব্যক্তিত্ব অনুভৱ কৰা নহয়, বা কম আৰু কম অনুভৱ কৰা নহয়; সম্পূৰ্ণ নতুন জীৱনত, কেৱল অন্ধাঅহংকাৰৰ সৈতে ভাইবেৰটীৰ সমন্বয়ত থাকে, যি ব্যক্তিত্বৰ সৈতে ভাইবেৰটীৰ সমন্বয়ত থাকে, যাতে এক অক্ষ গঠন হয়, আৰু এই অক্ষৰ জৰিয়তে আপোনাক আৱণ্টন কৰা ৰশ্মি প্ৰবাহৰ শক্তি পাৰ হয়, আৰু এই শক্তিৰ পৰাই আপুনি জীয়াই থাকে; এই শক্তিতো আপুনি খুৱায়; এই শক্তিয়েই আপুনি বিষয়লৈ নামিবলৈ ব্যৱহাৰ কৰে, ঈশ্বৰৰ অন্ধা।

আৰু যেতিয়া সম্পূৰ্ণ নতুন জীৱনত, মানুহ বিষয়লৈ নামি আহে, ঈশ্বৰৰ অন্ধা: যিকোনো অন্ধা যি ইয়াৰ বিৰোধী, আৰু যিকোনো অন্ধা যি এই অন্ধাৰ পোহৰৰ বিৰোধী, সেই স্থানত প্ৰৱেশ কৰিব নোৱাৰে য'ত এই মানুহজন বিকশিত হয় আৰু আগবাঢ়ে, কিয়নো এই স্থানটো অলঙ্ঘনীয়, কিয়নো এই স্থানটো পাতল।

গতিকে মই আপোনাক সৰল, দৈনন্দিন কথাবোৰ বুজাই আছোঁ: মই সমস্যাবোৰৰ বিষয়ে কথা পাতিআছোঁ, আৰু মই আপোনাক সমস্যাবোৰৰ গুৰুত্ব বুজাবলৈ চেষ্টা কৰি আছোঁ, আপোনাক এনে এক দৃষ্টিভঙ্গী দিবলৈ চেষ্টা কৰিআছোঁ যি মানুহ নহয়, কিন্তু অন্ধাৰ নিয়মৰ বাস্তৱতাৰ বিষয়ে সম্পূৰ্ণ সজাগতাৰ ফলাফল।

যেতিয়া মই কওঁ, কুঠাৰটো ৰাখক ইয়াৰ অৰ্থ হৈছে কষ্টৰ কাৰণ ধ্বংস কৰা, ই এই আইনপ্ৰকাশ কৰাৰ এটা উপায়, কিন্তু বহুতে, অভিজ্ঞতাৰ অভাৱৰ বাবে আৰম্ভণিৰ পৰাই, কুঠাৰটো ভিতৰলৈ ৰাখিছে আৰু তেওঁলোকৰ আঙুলি কাটিছে, কিন্তু সেয়া অভিজ্ঞতাৰ অংশ, আৰু অভিজ্ঞতাৰ সৈতে আপুনি কুঠাৰটো ভিতৰলৈ ৰাখিবলৈ শিকে আৰু কাৰো আঙুলি কাটি নিদিয়।

চেতনা সৃষ্টিশীল, ধ্বংসাত্মক নহয়; চেতনা হৈছে সম্পূৰ্ণতা। দৈনন্দিন সমস্যা, আপোনাৰ সমস্যাবোৰ হৈছে ভ্ৰম, আপোনাৰ ভিতৰৰ মনৰ দ্বাৰা সৃষ্টি কৰা, আপোনাক আপোনাৰ আৱেগৰ সোঁতত ভ্ৰমণ কৰিবলৈ, আৰু ট্ৰাউটৰ দৰে, আপুনি আপোনাৰ সময় অতিবাহিত কৰে।

যেতিয়া মই কওঁ যে কাইলৈৰ মানুহজন নিজৰ নহ'ব, মই প্ৰাচীন মানুহৰ বাবে অজ্ঞাত এটা আটাইতকৈ ডাঙৰ সত্য কওঁ। কাইলৈৰ মানুহজন নিজৰ নহ'ব, আৰু ইতিমধ্যে আপোনাৰ অভিজ্ঞতাত, আপোনাৰ এনে কিছুমুহূৰ্ত আছে যেতিয়া আপুনি অনুভৱ কৰিছে যে আপুনি আপোনাৰ অন্তৰ্ভুক্ত নহয়, আৰু এই সজাগতা অতি মহান আৰু ই অধিক আৰু অধিক হৈ আহিছে।

আৰু যেতিয়া আমি আৰু নিজৰ অন্তৰ্ভুক্ত নহয় তেতিয়াই আমি নিজৰ বিষয়ে ভাল অনুভৱ কৰোঁ; যেতিয়ালৈকে আমি নিজৰ, আমি আমাৰ ছালত আৱদ্ধ হৈ থাকোঁ, কিন্তু যেতিয়া আমি আৰু নিজৰ নহয়, আমি নিজৰ বিষয়ে ভাল অনুভৱ কৰোঁ। কিন্তু অহংকাৰে সেইটো নিবিচাৰে, কিয়নো অহংকাৰটো নিশ্চিত হোৱা প্ৰয়োজন যে ই মনত আছে, ই আৱেগত অনুভৱ কৰে, যে ই সামগ্ৰীটোত বাস কৰে; অহংকাৰটো নিশ্চিত হ'ব লাগিব যে ই জীয়াই আছে। পত্নীয়ে নিশ্চিত হ'ব লাগিব যে তেওঁৰ স্বামীয়ে তেওঁক ভাল পায়, পুৰুষজনে নিশ্চিত হ'ব লাগিব যে তেওঁৰ পত্নী বিশ্বাসী; আমি নিশ্চিত হ'ব লাগিব, কিন্তু এই নিৰাপত্তা ক্ষণস্থায়ী।

কিন্তু যেতিয়া দুটা জীৱ জীৱনত বাস কৰে আৰু এটা নিজৰ নহয় আৰু আনটো নিজৰ নহয়, এজনো আনজনৰ নহয়, আৰু যেতিয়া এজন পুৰুষ এতিয়া তেওঁৰ পত্নীৰ নহয় আৰু তেওঁৰ পত্নী তেওঁৰ নহয়, তেতিয়া তেওঁৰ আৰু অধিকাৰৰ দুখ নাই। যেতিয়া শিশুসকল আমাৰ নহয়, তেতিয়া আমি আৰু অধিকাৰৰ বেদনা ভোগ নকৰোঁ।

মই যি কওঁ সেয়া কম্পনত আছে, বুজাবুজিৰ মানসিক পদ্ধতিত নহয়। শব্দত কোৱাটো কঠিন হ'ল কম্পনৰ বাস্তৱতা। শব্দত কোৱা টো সহজ হ'ল ৰূপ।

সেয়েহে মই কেতিয়াও কোৱা নাই যে মই ক'ব বিচাৰো, এইটো মই ক'ব নোৱাৰো যে মই ক'ব বিচাৰো, কিন্তু মোৰ এইটো কোৱাৰ ক্ষমতা আছে, কিয়নো মোৰ কম্পনৰ শক্তি আছে। গতিকে ৰূপত জঁপিয়াই আপোনাৰ চঞ্চু ভাঙি কৰপাৰ হোৱাৰ আগতে কম্পনশব্দটো বুজি পোৱালৈ অপেক্ষা কৰক।

সকলো কথা ক'ব পাৰি, আনকি কি বুজিব নোৱাৰি, এয়া কেৱল এক নিৰ্দিষ্ট ধৰণে কোৱাৰ প্ৰশ্ন। আৰু মই আপোনালোক সকলোকে, এদিন, আপোনালোকৰ নিজৰ অন্তৰ্ভুক্ত নহওঁক, আৰু নিজকে অনুভৱ নকৰিবলৈ, নিজকে আৰু নেদেখিবলৈ, আপোনাৰ \"মই\" কি সেয়া আৰু নাজানিবলৈ, আপোনাৰ \"অহংকাৰ\" কি সেয়া আৰু নাজানিবলৈ, মই আপোনালোক সকলোকে কামনা কৰোঁ। কিন্তু সেই দিনটো অহালৈকে, জানিব যে আপুনি লাহে লাহে ইয়াৰ ফালে আগবাঢ়িছে। আৰু মই আপোনাক বহু বছৰ ধৰি কোৱা সকলোবোৰে আপোনাক এই বাস্তৱতাৰ সূক্ষ্মতাবোৰ ভালদৰে আৰু ভালদৰে বুজাবলৈ সেৱা আগবঢ়াব।

পৃথিৱীৰ পুৰুষসকল, আমাৰ ধাৰণা আছে যে আমাৰ জীৱনৰ যিকোনো মুহূৰ্তত, আমি আমাৰ জীৱনৰ কোনো বাটত নিজকে অৱস্থিত কৰিব পাৰোঁ, যে এই ধাৰণাটো ইমান শক্তিশালী যে ই আমাৰ ভিতৰত এক শক্তি, এক আৱেগ সৃষ্টি কৰে, আৰু এই আৱেগে স্বয়ংক্ৰিয়ভাৱে আমাক বন্দী কৰি ৰাখে। পৃথিৱীৰ সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ কাৰণৰ বাবে মানুহে প্ৰতিদিনে নিজকে বন্দী কৰে; সৌভাগ্যক্ৰমে, হৃৎকোষটো কোৱা কথাৰ বিপৰীতে, মানুহে নিজকে জানিব নোৱাৰে। চমৎকাৰ, মানুহৰ দৰ্শন; আশ্চৰ্যজনক, দৰ্শন, কিয়নো তেওঁলোকে মানুহক তালৈ যোৱাৰ সঁজুলি নিদিয়াকৈ তেওঁ কি হ'ব লাগিব তাৰ আশা প্ৰদান কৰাত সফল হৈছে।

দৰ্শন ঠিক আছে, কিয়নো ই আপোনাক আনএটা দিবলৈ এটা দাঁত উলিয়ায়, কিন্তু চেতনা আৰু অধিক সূক্ষ্ম, কিয়নো ই দুয়োটা দাঁত আহৰণ কৰে আৰু আপোনাৰ একো বাকী নাই।

গতিকে ম্যাদৰ শেষৰ ফালে, মই বুজাব বিচাৰো যে মানুহে কেনেদৰে নিজকে ক্ষতি কৰে সেয়া অনুভৱ নকৰাকৈ।

প্ৰথমতে, মানুহে নিজৰ ক্ষতি কৰে, কিয়নো তেওঁ নিজকে বুজিবলৈ চেষ্টা কৰে। নিজকে বুজিবলৈ চেষ্টা কৰি, তেওঁ নিজকে বুজিবলৈ কৌশল বিচাৰিবলৈ চেষ্টা কৰে, আৰু নিজকে বুজিবলৈ কৌশল আৱিষ্কাৰ কৰাত, তেওঁ নিজৰ বিষয়ে বুজাবুজিত আৱদ্ধ হৈ পৰে, যাতে তেওঁ কেতিয়াও নিজকে বুজিবলৈ সক্ষম নহয়।

অন্ধ-বুজাবুজি হৈছে মানুহৰ ফালৰ পৰা এক যৌক্তিক প্ৰচেষ্টা; এইটো এটা প্ৰচেষ্টা যাক মানুহৰ বিদ্যালয়ত মূল্য দিয়া হয়; এইটো এটা প্ৰচেষ্টা যাক মানুহৰ সমাজত প্ৰশংসনীয় বুলি গণ্য কৰা হয়, কিন্তু মানুহৰ বাস্তৱত, এয়া এক অসম্ভৱ প্ৰচেষ্টা। এইটো এটা প্ৰচেষ্টা যি নিৰন্তৰ আংশিক বিফলতাৰ সৃষ্টি কৰে, কিয়নো মানুহে নিজকে বুজিবলৈ চেষ্টা কৰি, নিজকে ভুল কৈ অৱগত কৰিবলৈ প্ৰক্ৰিয়াটোত বাধ্য, আৰু নিজকে ভুল কৈ, তেওঁ নিজৰ আন এটা ভ্ৰম সৃষ্টি কৰে, ইত্যাদি।

মানুহে নিজকে জানিবলৈ, তেওঁ নিজৰ মগজুটো নিজৰ সৈতে ৰেক নকৰিবলৈ শিকিব লাগিব, আৰু যেতিয়া তেওঁ এইটো শিকিছে, তেওঁ নিজৰ বিৰুদ্ধে প্ৰতিক্ৰিয়া প্ৰকাশ কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰে, কিয়নো তেওঁ দেখিবলৈ আৰম্ভ কৰে যে য'ত তেওঁ নিজকে বুজিবলৈ চেষ্টা কৰাৰ আগতে, তেওঁ নোৱাৰিলে; এতিয়া নিজৰ মগজুক নিজৰ সৈতে ৰেকিং নকৰি, তেওঁ নিজকে তেওঁৰ অজ্ঞাতত দেখিবলৈ আৰম্ভ কৰে।

আৰু লাহে লাহে, নিজৰ মগজুক নিজৰ সৈতে ৰেকিং নকৰি, তেওঁ নিজকে তেওঁৰ অজ্ঞাতত অধিক কৈ দেখে, আৰু সময়ত তেওঁ অনুভৱ কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰে যে তেওঁৰ মাজত কি অভাৱ আছে; কিন্তু সেই সময়ত, যদি তেওঁ তেওঁৰ অভাৱক গুৰুত্বসহকাৰে লয়, তেন্তে তেওঁ পুনৰ একেখন খেল আৰম্ভ কৰে, কিন্তু তেওঁৰ ব্যক্তিকৃত অনুসন্ধানৰ পিছৰ পৰ্যায়ত।

মানুহৰ নতুন সূত্ৰত, তেওঁ নিজৰ মগজুক নিজৰ সৈতে ৰেক নকৰিবলৈ শিকিব লাগিব, কিন্তু নিজৰ জীৱন যাপন কৰিবলৈ আৰু লক্ষ্য কৰিব লাগিব যে তেওঁ কৰা সকলোবোৰ তেওঁৰ কম্পন সলনি কৰিবলৈ জীয়াই থাকিব লগা অভিজ্ঞতাৰ অংশ। যদি তেওঁ সজাগ হয়, যদি তেওঁ দেৱালৰ আনটো ফালৰ বিষয়ে অৱগত হয়, তেওঁৰ দৈনন্দিন জীৱনত প্ৰভাৱ পেলায়, সেই সময়ত তেওঁ তেওঁৰ মগজু কটাবলৈ চেষ্টা নকৰে, তেওঁ তেওঁৰ মূৰ্খতা, তেওঁৰ ভুলবোৰ জীয়াই থাকিব, আৰু এই ভুলবোৰ ক্ৰমান্বয়ে হ্ৰাস হ'ব।

মই পিছফালৰ কোণত থকা মহিলাগৰাকীৰ এটা উদাহৰণ লম, শ্ৰীমতী ক্ৰেস।, শ্ৰীমতী ক্ৰেস এগৰাকী অত্যন্ত আৱেগিক প্ৰকাৰৰ মহিলা। এগৰাকী মহিলা যি দীৰ্ঘদিন ধৰি নিজৰ অৱস্থা উন্নত কৰিবলৈ, নিজৰ ভিতৰৰ অৱস্থা উন্নত কৰিবলৈ, তাইৰ ভিতৰৰ পৰিস্থিতি বুজিবলৈ চেষ্টা কৰি আহিছে।

তাই তালৈ যাবলৈ বিভিন্ন উপায় বিচাৰিছিল, কিন্তু যিহেতু তাইৰ আৱেগ ইমান শক্তিশালী আছিল, প্ৰতিবাৰেই তাই আগবাঢ়ি যোৱাৰ সময়ত, তাই অনুভৱ কৰিছিল যে তাই পিছলৈ গৈ আছে, কিয়নো যেতিয়াই তাই আগবাঢ়ি গৈছিল, তাই অনুভৱ কৰিছিল যে তাই একেবাৰে আগবাঢ়ি যোৱা নাই।

আৰু তথাপিও যেতিয়াই আমি আগবাঢ়ি যাওঁ, আমি আগবাঢ়ি যাওঁ; আমি জীৱনত কেতিয়াও পিছলৈ নাযাওঁ, সেয়া অহংকাৰৰ এক ভ্ৰম। আমি সদায় জীৱনত আগবাঢ়ি যাওঁ, কিন্তু কি হয় যে আমি যিমান বিচাৰো সিমান দ্ৰুতগতিত আগবাঢ়ি নাযাওঁ; আমি আগবাঢ়ি থকা বুলি ভবা আন জন ব্যক্তিক দৰে দ্ৰুতগতিত আগবাঢ়ি নাযাওঁ, আৰু তাৰ পিছত তেওঁলোকে আমাৰ বাকীবোৰতকৈ দ্ৰুতগতিত আগবাঢ়ি নাযায়, যিকি নহওক; গতিকে আনসকলে সদায় আমাৰ বাকীবোৰতকৈ দ্ৰুতগতিত আগবাঢ়ে, আৰু আমি বাকীসকলে সদায় আনবোৰতকৈ ধীৰ গতিত আগবাঢ়ি যাওঁ, সেয়া হৈছে অহংকাৰৰ এক ভ্ৰম।

গতিকে মহিলাগৰাকী আগবাঢ়ি যায়, কেৱল তেওঁৰ নিজৰ গতিত, তেওঁৰ বাবে সম্ভৱতঃ সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ গতি, তেওঁৰ আৱেগিক ভাৱসাম্যৰ বাবে, তেওঁৰ মানসিক ভাৱসাম্যৰ বাবে সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ গতি। এইটো ইমান দ্ৰুতগতিত আগবাঢ়ি যোৱাৰ প্ৰশ্ন নহয় যে আপুনি আপোনাৰ অন্ধা ভাঙি পেলায়, ই কেৱল আগবাঢ়ি যোৱাৰ প্ৰশ্ন।

গতিকে, যদি আপোনাৰ বাবে, আগবাঢ়ি যোৱাৰ এক নিৰ্দিষ্ট ছন্দ থাকে, ইয়াৰ অৰ্থ এইটো নহয় যে, আপোনাৰ বাবে, আগবাঢ়ি যোৱাটো আন কাৰোবাৰ তুলনাত লেহেম, কিয়নো যি বুজায়, বা কিহে প্ৰগতিৰ ছন্দ জোখে, আপুনি যি গতিত এখন ৰাজ্যৰ পৰা আন এখন ৰাজ্যলৈ

যায়, কিন্তু আপুনি সুখী হ'ব লগা সামৰ্থ্য নহয়, নিজৰ বিষয়ে ভাল অনুভৱ কৰিবলৈ। আপুনি যিমানে সঘনাই নিজৰ বিষয়ে ভাল অনুভৱ কৰে, আপুনি যিমানে আগবাঢ়িব সিমানে আপুনি নিজৰ বিষয়ে ভাল অনুভৱ কৰিব, আপুনি সিমানে আগবাঢ়িব। আৰু ইয়াত বুঢ়া আঙুলিৰ নিয়ম আছে: আপুনি নিজৰ বিষয়ে যিমানে ভাল অনুভৱ কৰিব, আপুনি সিমানে ইফালে সিমানে যাব। অৰ্থাৎ, আপুনি নিজৰ বিষয়ে যিমানে ভাল অনুভৱ কৰে, আপুনি সিমানেই আগবাঢ়ি গৈছে।

আৰু মানুহে বুজি পোৱাটো অত্যাৱশ্যকীয় যে তেওঁ আৰু নিজকে জানিব নালাগে। এইটো মানুহৰ চিন্তাধাৰাত এটা ডাঙৰ বিপ্লৱ। এইটো এটা প্ৰায়-পৰিৱৰ্তন, যাৰ ফলত তেওঁ অৱশেষত আৰু কাৰ্যকৰীভাৱে নিজকে আগতে দেখাৰ ধৰণতকৈ সম্পূৰ্ণ বেলেগ ধৰণে চাবলৈ নেতৃত্ব দিছিল।

আগতে, তেওঁ নিজকে পৰিৱৰ্তন কৰাৰ ব্যক্তিগত প্ৰচেষ্টাৰে দেখিছিল যি কেতিয়াও একো লৈ যোৱা নাছিল, আৰু এতিয়া তেওঁ নিজকে কিবা এটালৈ পৰিৱৰ্তন কৰাৰ ব্যক্তিগত প্ৰচেষ্টা অবিহনে নিজকে চাব লাগিব - এইটো হৈছে নতুন নিৰ্দেশনাৰ মূল চাবিকাঠি।

এজন মানুহ যিয়ে বুজি পায় যে তেওঁ নিজৰ মগজু বেক কৰিব নালাগে তেওঁ ইতিমধ্যে এজন জ্ঞানী ব্যক্তি। তেওঁ জ্ঞানী কিয়নো তেওঁ ইতিমধ্যে নিজৰ সন্ধানৰ বাবে অহংকাৰৰ মহান দুঃসাহসিক অভিযানক আঁতৰাই ৰাখিছে, যিহেঁতু অহংকাৰৰ এক বৌদ্ধিক দুঃসাহসিক অভিযান, প্ৰাচীনসকলৰ দ্বাৰা সমৰ্থিত আৰু গ্ৰীকসকলৰ ছক্ৰটিছৰ দ্বাৰা মানুহৰ দৰ্শনৰ তালিকাত লিপিবদ্ধ কৰা হৈছে। গ্ৰীকসকলৰ বিৰুদ্ধে মোৰ একো নাই, কিন্তু তেওঁলোক ৱেষ্টাৰ্ণ মেনৰ বৌদ্ধিক আৰু দাৰ্শনিক বিকাশৰ উৎপত্তি আছিল; ই তেওঁৰ উদ্দেশ্য পূৰণ কৰিছিল, কিন্তু আজি কাৰণটো হেৰাই গৈছে।

মানুহজন পুনৰ এজন আটলাণ্টিয়ান হ'ব লাগিব, কিন্তু এক উন্নত মানসিক শৰীৰৰ সৈতে এজন আটলাণ্টিয়ান হ'ব লাগিব। আৰু এবাৰ আমি এইটো দৃঢ়ভাৱে বুজি পোৱাৰ পিছত: নিজকে প্ৰহাৰ নকৰিবলৈ, আমি উশাহ ল'বলৈ আৰম্ভ কৰোঁ। এইটো ইমান সৰল, ই মুৰ্খ, কিন্তু কথাটো জানিব লাগিছিল।

আপুনি মানৱজাতিৰ মহান আৱিষ্কাৰবোৰলৈ লক্ষ্য কৰে আৰু আপুনি সদায়ে এইদৰে কয়: "এয়া জনাৰ বিষয় আছিল।.. এইটো সদায় একেই কথা। আৰু মানুহৰ অভিজ্ঞতাৰ প্ৰতিটো ক্ষেত্ৰতে, এয়া সদায়ে জনাৰ বিষয়ে হয়।

কিন্তু এইটো ক'ৰ পৰা আহে?

ই সদায়ও ওপৰৰ পৰা আহে, আৰু সময় নোহোৱালৈকে আপুনি ইয়াক নাজানে; এতিয়া সময় হৈছে, আৰু ই দ্ৰুতগতিত চলি আছে।

ভৌতিক বিমানত অহংকাৰৰ আটাইতকৈ ডাঙৰ প্ৰকাশবোৰৰ ভিতৰত এটা হ'ল এই উপলব্ধি যে তেওঁক আগতে বিভ্ৰান্ত কৰা সকলোবোৰে তেওঁক আৰু বিভ্ৰান্ত কৰিব নোৱাৰে। কিছুমানে ভিতৰৰ পৰা বুজিব পাৰে, কিয়নো যেতিয়া অহংকাৰ পৰ্যাপ্ত ভাৱে সচেতন হয়, তেওঁৰ অভিজ্ঞতাত আৰু তেওঁৰ অভিজ্ঞতাত পৰ্যাপ্ত সংবেদনশীল হয়, অন্ধাৰ সৰলতা বুজিবলৈ, তেওঁ সেই মুহূৰ্তৰ পৰা, জীৱনৰ বিষয়ে তেওঁৰ ধাৰণা সম্পূৰ্ণৰূপে সলনি কৰিবলৈ আৰু সম্পূৰ্ণ বেলেগ ধৰণে জানিবলৈ সক্ষম হয়। য'ত তেওঁ ত্ৰুটিটো দেখিছিল, তেওঁ গুণাগুণ টো দেখিছিল, আৰু য'ত তেওঁ গুণটো দেখিছিল, তেওঁ একো দেখা নাছিল।

মই ইয়ালৈ ঘূৰি আহিম: য'ত তেওঁ ত্ৰুটিটো দেখিছিল, তেওঁ গুণগত মানদণ্ড দেখিছিল, আৰু য'ত তেওঁ গুণগত মানদণ্ড দেখিছিল, তেওঁ একো দেখা নাছিল, কিয়নো ত্ৰুটিৰ পৰা গুণগত মানদণ্ডলৈ, নিৰপেক্ষতালৈ আগবাঢ়িছে। আৰু আপোনালোকৰ কিছুমানে এইটোও বুজি পাইছে।

আৰু যেতিয়া অহংকাৰে ত্ৰুটিৰ ভ্ৰম কৰিবলৈ সফল হয়, তেতিয়া তেওঁ গুণগত মানদণ্ডৰ ভ্ৰম বুজিবলৈ সাজু হয়, আৰু তেওঁ ইতিমধ্যে অন্ধ-নিৰপেক্ষতাৰ পথত আছে, আৰু সেই সময়ত তেওঁ আৰু নিজকে লৈ চিন্তা নকৰে। তাত, তেওঁ অনুভৱ কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰে যে তেওঁ স্মাৰ্ট, কিন্তু তেওঁ অনুভৱ নকৰে যে তেওঁ তেওঁৰ আধ্যাত্মিক গৌৰৱৰ জৰিয়তে স্মাৰ্ট, কিন্তু তেওঁ উপলব্ধি কৰে যে তেওঁ তেওঁৰ উচ্চমানসিক চেতনাৰ জৰিয়তে স্মাৰ্ট।

আৰু তাৰ পিছত, তেওঁ নিশ্চিত হ'বলৈ আৰম্ভ কৰে যে তেওঁ স্মাৰ্ট, তাৰ পিছত এক অহংকাৰ যি নিশ্চিত হ'বলৈ আৰম্ভ কৰে যে তেওঁ স্মাৰ্ট, তেওঁ অতি স্মাৰ্ট হ'বলৈ আৰম্ভ কৰে; কিছুমান আছে যিয়ে মই কি বুজাইছো বুজি পায়।

অহংকাৰৰ বাবে এই উপলব্ধিটো ক্ৰমত অনুভৱ কৰাটো অত্যাৱশ্যকীয়, এবাৰ আৰু সকলোৰে বাবে, নিজৰ সন্ধান সমাপ্ত কৰা, কিয়নো নিজকে বিচাৰি উলিওৱাটো ভুলি আছে, আৰু এইটো জনাটো ইমান সহজ যে আপুনি নিজকে বিচাৰিব নালাগে, যে আপুনি কেৱল আপুনি যি আছে সেয়া জীয়াই থাকিব লাগিব, আৰু আপুনি কি পৰিৱৰ্তনৰ প্ৰক্ৰিয়াত আছে চাবলৈ, পৰিৱৰ্তনৰ।

আপুনি ইয়াক দেখাৰ পিছত, আপোনাৰ ওচৰত প্ৰমাণ আছে যে আপোনাৰ আভ্যন্তৰীণ অনেব্ৰণত আপুনি যি আছিল, আপোনাৰ পৰৱৰ্তী বিকাশত আজি আপুনি যি আছে তাৰ বাবে অত্যাৱশ্যকীয় আছিল। যেনেকৈ অতীতত আপোনালোকৰ কিছুমানে নিজকে কুটিল হিচাপে দেখিছিল, আজি আপুনি অধিক পোন অনুভৱ কৰিছে।

তেন্তে তেতিয়া কি হ'ব? অভিজ্ঞতাৰ আৰম্ভণিতে এনে নিৰ্দেশনা দিয়া অহংকাৰ, এই নিৰ্দেশনাৰ সত্যতাৰ অধ্যয়নৰ চিকাৰ:

এইটো হ'ব পাৰে নেকি যে মই ইমান স্মাৰ্ট? ইমান স্মাৰ্ট হোৱাটো সম্ভৱ নেকি? আপুনি এটা ফুটাত আছে বুলি অনুভৱ কৰাটো সম্ভৱ নেকি? আপুনি শুদ্ধ বুলি অনুভৱ কৰাটো সম্ভৱ নেকি আৰু তাৰ পিছত আপুনি শুদ্ধ?

আনটো প্ৰশ্ন, হঠাতে এইটো ভুল, হঠাতে ই অস্বাভাৱী, হঠাতে ই এটা ভ্ৰম, হঠাতে এইটো এটা পৰামৰ্শ।

গতিকে অহংকাৰ দুয়োটা প্ৰশ্নৰ চিকাৰ; অৱশেষত কোনো প্ৰশ্ন নাই; এইটো কি, আৰু ই কি তাৰ বাবে জোখৰ একমাত্ৰ নিয়ম হৈছে নিজৰ বিষয়ে ভাল অনুভৱ কৰা। কিন্তু এইটো জনাৰ প্ৰশ্ন আছিল, আৰু অহংকাৰে এইটো নিজে জানিব নোৱাৰে, কিয়নো অহংকাৰে

নিজকে যথেষ্ট বা ইয়াৰ ব্যক্তিত্বৰ মানদণ্ড উন্নত কৰাৰ বাবে এক পৰিমাণ, সঁজুলি বিচাৰি আছে, আৰু অহংকাৰে ইয়াক নিজে বিচাৰি নাপায় কিয়নো অহংকাৰ মিছাৰ নিয়মৰ অধীন, সকলো প্ৰতিকূলতাৰ বিপৰীতে, তেওঁ ভবা কথাৰ দ্বাৰা নিজৰ সম্পৰ্কত, বা আন এটা স্তৰৰ সম্পৰ্কত যি কেৱল ইয়াৰ চকাত এটা স্পোক ৰাখিব বিচাৰে, ইয়াক বিকশিত কৰিবলৈ।

গতিকে অহংকাৰটোৱে আন এটা অহংকাৰ প্ৰাপ্ত কৰিবলৈ বাধ্য হয়, যাৰ ক্ষমতাৰ অধিকাৰ আছে, তেওঁ কি জানে জানিবলৈ বিজ্ঞান। আৰু এই আন এক অহংকাৰ, যাৰ এই বিশেষাধিকাৰ আছে, কম্পনৰ দ্বাৰা, গ্ৰহণযোগ্য অহংকাৰত পৰ্যাপ্ত শক্তি সৃষ্টি কৰিব পাৰে, কিয়নো পিছৰটোৱে যুক্তিৰ দ্বাৰা, সুপ্ৰেমেণ্টেল চেতনাৰ এই নতুন প্ৰস্তুতিক অস্বীকাৰ কৰিবলৈ অক্ষম হ'ব পাৰে।

সেয়েহে, প্ৰায়ে যেতিয়া মই আপোনাৰ সৈতে কথা পাওঁ, আপোনাৰ চিন্তাবোৰ সন্ধিৰ হৈ নাথাকে আৰু মই কোৱা কথাবোৰ আপুনি মানসিক শূন্যতাত প্ৰাপ্ত কৰে। আৰু যেতিয়া অহংকাৰে আচৰিত হয় যে তেওঁ কিয় মনত খালী আছে, তেওঁ কিয় প্ৰশ্ন সুধিব নোৱাৰে, কিয় একো মনলৈ নাহে, যেতিয়া আগতে, দুখনটা আগতে, ইয়াৰ বহুতো প্ৰশ্ন মনলৈ আহিছিল, উত্তৰ টো আছে।

কম্পনটোৱে প্ৰাপ্তকৰ্তাৰ মানসিক শৰীৰক নিষ্কিয় কৰে, আৰু তাৰ পিছত কাম আৰম্ভ হয়, আৰু অহংকাৰে অৱশেষত সম্পূৰ্ণৰূপে বিকাৰগৰস্ত হ'ব পাৰে যিটো তেওঁ আগতে, বহু বছৰ ধৰি নিয়ন্ত্ৰণ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰি আছিল, অৰ্থাৎ তেওঁৰ নিজৰ ব্যক্তিগত পৰিস্থিতি, কিন্তু ই একো নকৰি আৰু কেৱল শক্তি প্ৰাপ্ত কৰি ইয়াক বিকাৰগৰস্ত কৰে।

যদি আমি নিজকে উন্নত কৰিব বিচাৰো, ই অহংকাৰৰ জৰিয়তে হয়; যদি আমি নিজকে আধ্যাত্মিক কৰিব বিচাৰো, ই অহংকাৰৰ জৰিয়তে হয়; যদি আমি নিজকে বুজিব বিচাৰো, ই অহংকাৰৰ জৰিয়তে হয়।

যদি আপুনি একো বিচাৰিবলৈ শিকে, আপোনাৰ সৈতে খাপ খোৱা পৰিস্থিতিত আপোনাৰ জীৱন যাপন কৰিবলৈ শিকে, তেনেহ'লে অহংকাৰ নিজেই কাইলৈ কি হ'ব তাৰ প্ৰতিফলক হৈ পৰে। আৰু ই আজি যি প্ৰতিফলিত কৰে সেয়া চেতনাৰ দ্বাৰা ব্দী কৰা হয় আৰু কাইলৈ, এমাহত, দুমাহৰ ভিতৰত, আন এটা কম্পনত যিটো অহংকাৰে প্ৰাপ্ত কৰিব আৰু যি টোৱে তেওঁক আন এক অহংকাৰ বা অধিক সূক্ষ্ম অহংকাৰ, অধিক সচেতন অহংকাৰ, অধিক সন্তুলিত অহংকাৰ, এক বুদ্ধিমান অহংকাৰ, অধিক স্থিৰ অহংকাৰ কৰি তুলিব।

যদি মই আপোনাক কওঁ: আপোনাৰ দৰে নিজকে লওক, আৰু মই শ্ৰীযুতৰ সৈতে কথা পাতি আছোঁ। ঙ্গস, আপোনাৰ দৰে নিজকে লওক। আপোনাৰ অজ্ঞানতাই আপোনাক আপোনাৰ প্ৰকৃত মহানতা জনাত বাধা দিয়ে। যদি পৃথিৱীত আন কিছুমান আছে যিয়ে আপোনাৰ প্ৰকৃত মহানতা চাব পাৰে, তেনেহ'লে আপুনি নিজৰ বিষয়ে চিন্তা কৰিব নালাগে, আপুনি কেৱল নিজৰ দিশত যাব লাগিব।